

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/590/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814201021
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3814201021.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: I. Y., naposledy bytom U., t.č. na neznámom mieste, v konaní zastúpený opatrovníčkou Evou Pravdovou, zamestnankyňou Okresného súdu Prievidza, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom Šafárikovo nám. 7, Bratislava, IČO: 42 362 962, právne zastúpený JUDr. Patrikom Podhorským, advokátom so sídlom Zámocká 36, Bratislava, o zaplatenie 246,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 5C/67/2014-55 zo dňa 21. mája 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol a odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie, ktoré po právnej stránke odôvodnil ust. § 52 ods. 1, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka, ďalej ust. § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj ust. § 497 ods. 1 Obchodného zákonníka, ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), založil na tom skutkovom základe, že odporca uzatvoril dňa 13.12.2005 s právnym predchodcom navrhovateľa - Slovenskou sporiteľňou, a.s. zmluvu o splátkovom úvere č. 372552826, na základe ktorej bol odporcovi poskytnutý úver v sume 27.000,- Sk, t.j. 896,24 Eur. V zmluve bola dohodnutá pevná úroková sadzba 17,3% ročne a RPMN bola dohodnutá vo výške 10,12%. Odporca sa zaviazal úver splácať v pravidelných mesačných splátkach po 741,- Sk, t.j. 24,60 Eur, pričom splatnosť 1. splátky bola dohodnutá na deň 20.01.2006, konečná splatnosť úveru bola určená dňom 20.11.2010 a splátky boli splatné vždy k 20. dňu v mesiaci. Z návrhu navrhovateľa ako aj z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok vyplynulo, že odporca neuhrádzal splátky riadne a včas a s plnením sa dostal do omeškania. Dňa 24.03.2011 došlo medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a navrhovateľom k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávok a z prílohy k tejto zmluve vyplynulo, že na navrhovateľa prešla aj pohľadávka voči odporcovi. Podľa údajov uvedených v prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok mala pohľadávku tvoriť suma vo výške 1.753,93 Eur, ktorá pozostávala z istiny 1.441,05 Eur, riadneho úroku 85,88 Eur a úrokov z omeškania v sume 227,- Eur. Poukázal na to, že po postúpení pohľadávky odporca navrhovateľovi neuhradil žiadnu sumu a že v konaní opatrovníčka odporcu vzniesla voči nároku navrhovateľa námietku premlčania z dôvodu, že ide o nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, kedy je potrebné postupovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že navrhovateľ si uplatnil nárok na zaplatenie dlžných splátok, ktorých splatnosť nastala v období od 20.02.2010 do 20.11.2010, pričom návrh bol podaný na

súd až 24.01.2014, t.j. po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby. Právny vzťah medzi účastníkmi konania založený zmluvou o úvere, i keď ide o zmluvu uzavretú podľa ustanovení Obchodného zákonníka, považoval jednoznačne za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vzhľadom na právnu úpravu zákona č. 258/2001 Z. z. uviedol, že predmetnú zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom možno podriaďiť režimu zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. Zároveň považoval za potrebné uviesť, že zákon o spotrebiteľských úveroch patrí do oblasti predpisov občianskeho práva a je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis. Dospel tak k záveru, že pokiaľ určité otázky nie sú výslovne upravené zákonom č. 258/2001 Z. z., použijú sa na ich riešenie príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, vrátane všeobecných ustanovení o záväzkoch podľa prvej hlavy ôsmej časti Občianskeho zákonníka. Rovnako na spotrebiteľské zmluvy podľa ust. § 52 až § 60 Občianskeho zákonníka je potrebné vzhľadom na ich systematické zaradenie do Občianskeho zákonníka aplikovať všeobecné ustanovenia o občianskoprávných vzťahoch. Vyplýva to podľa jeho názoru i zo znenia ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veta druhá, z ktorej možno vyvodiť, že spotrebiteľ si zmluvou nemôže zhoršiť postavenie, ktoré by inak mal pri aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka ako celku. Zastával preto názor, že na spotrebiteľské zmluvy, ktoré boli uzavreté podľa Obchodného zákonníka sa vzťahujú príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Rovnako poukázal na ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sa nemôžu odchyliť od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa, a to od akýchkoľvek, t.j. aj od všeobecných ustanovení, a teda i ustanovení o premlčaní. Ďalej uviedol, že v predmetnej veci vzniesla opatrovníčka odporcu námietku premlčania uplatneného nároku a odhliadnuc od toho zdôraznil, že túto otázku musí súd skúmať aj bez návrhu v zmysle ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Preto sa zaoberal najskôr otázkou, či nárok navrhovateľa je premlčaný alebo nie, pričom z návrhu navrhovateľa vyplynulo, že voči odporcovi si uplatňuje nárok na zaplatenie neuhradených splátok, ktorých splatnosť nastala v období od 20.02.2010 do 20.11.2010. Na predmetný vzťah a právo navrhovateľa aplikoval premlčaciu dobu podľa Občianskeho zákonníka, ktorá je trojročná a konštatoval, že i keď účastníci uzavreli zmluvu o úvere podľa Obchodného zákonníka, ktorá ako typ zmluvy je absolútnym obchodom, zároveň táto zmluva spadá pod úpravu spotrebiteľských zmlúv podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ako i zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Keďže splatnosť dlžnej sumy nastala od 20.02.2010 do 20.11.2010, zastával názor, že navrhovateľovi uplynula trojročná premlčacia doba najneskôr dňa 20.11.2013. Návrh vo veci samej podal navrhovateľ dňa 24.01.2014, t.j. po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, preto považoval jeho návrh za premlčaný. V danej súvislosti doplnil, že keďže došlo k premlčaniu istiny, dochádza k premlčaniu aj jej príslušenstva, t.j. zmluvných úrokov, ktoré boli splatné spolu so splátkou istiny, ako i úrokov z omeškania. Vzhľadom k tomu, že nárok navrhovateľ bol premlčaný, ako nedôvodný ho v celom rozsahu zamietol.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktoré odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci a nedostatočne zisteným skutkovým stavom. Mal za to, že súd prvého stupňa na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, keď potrebné bolo aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, nakoľko ide o absolútny obchodno-záväzkový vzťah. V danej súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 M Cdo 3/2011 zo dňa 28.04.2011 a sp. zn. 6 M Cdo 4/2012 zo dňa 27.03.2013, ako aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/132/2013 zo dňa 21.11.2013 a sp. zn. 15Co/28/2013 zo dňa 30.10.2013, a napokon aj na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/138/2013 zo dňa 20.02.2014. Vychádzajúc z toho zastával názor, že mu vznikol nárok na úhradu splátok uplatnených v žalobnom návrhu, tzn. splátky splatné od 20.02.2010 do 20.11.2010 v počte 10 a celkovej výške 246,- Eur spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 220 O.s.p. ho zmenil tak, že vyhovie návrhu navrhovateľa, resp. v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. ho zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si voči odporcovi uplatnil náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby spolu s príslušným režijným paušálom v celkovej výške 35,55 Eur vrátane DPH.

Odporca ani vedľajší účastník na strane odporcu sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrili.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p a zistil, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého netreba nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu. S poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd stotožňuje s vecne správnym odôvodnením súdu prvého stupňa, pričom na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia uvádza nasledovné:

Súd prvého stupňa zmluvu o úvere správne posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu, pretože hoci predmetom konania bol záväzok odporcu, ktorý vznikol zo zmluvy o úvere, ktorá predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah v zmysle ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, predmetná zmluva je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na odporcu je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Podľa názoru odvolacieho súdu uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy (i keď sú upravené v Občianskom zákonníku) nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah. Preto na právny vzťah navrhovateľa a odporcu založený zmluvou o úvere súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka (čo sa týka konkrétnych práv a povinností), ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka (týkajúce sa ochrany spotrebiteľa a spotrebiteľských zmlúv), pričom je zrejmé, že na uvedený právny vzťah bolo zároveň potrebné aplikovať príslušné ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, k čomu súd prvého stupňa aj pristúpil.

Vzhľadom k vznieseniu námietky premlčania zo strany opatrovníčky odporcu, ako aj zneniu ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, sa súd prvého stupňa v preskúmvanej spotrebiteľskej veci odôvodnene zaoberal prioritne otázkou, či nárok navrhovateľa je alebo nie je premlčaný. Z obsahu spisu pritom nepochybne vyplýva, že navrhovateľ si uplatnil nárok na zaplatenie dlžných splátok úveru, ktorých splatnosť nastala v období od 20.02.2010 do 20.11.2010 (konečná splatnosť úveru) v počte 10 a celkovej výške 246,- Eur. Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ mohol právo na zaplatenie príslušnej dlžnej sumy splátky voči odporcovi po prvýkrát uplatniť najneskôr dňa 21.11.2010. Vzhľadom k tomu, že návrh na začatie konania podal navrhovateľ na súde prvého stupňa až dňa 24.01.2014, t.j. po uplynutí premlčacej doby, ktorá trvala do 21.11.2013, súd prvého stupňa návrh správne ako premlčaný zamietol.

Námietku navrhovateľa uvedenú v odvolaní, v zmysle ktorej sa otázka premlčania v danom prípade má posudzovať výhradne podľa relevantných ustanovení Obchodného zákonníka, nakoľko išlo o absolútny obchod, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú a na tomto mieste zdôrazňuje, že ochranu spotrebiteľovi zaručovalo okrem iného ust. § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, podľa ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, pričom na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu. Z uvedeného ustanovenia zreteľne vyplýva aplikovateľnosť ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa. Právna úprava v čase uzavretia zmluvy nielenže zabezpečovala ochranu spotrebiteľovi v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, ale zároveň prostredníctvom zákona č. 634/1992 Zb. (keď považovala za spotrebiteľskú zmluvu akúkoľvek zmluvu spĺňajúcu podmienku podľa § 23a ods. 1) umožňovala aj použitie ochranných ustanovení Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd zdôrazňuje, že hoci úver je absolútnym obchodom, v predmetnej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou Zákona o spotrebiteľských úveroch a nepochybne aj ochrannými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, keďže ide o vzťah medzi dodávateľom - obchodníkom a spotrebiteľom a ide teda o typický občianskoprávny vzťah. Za predpokladu duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnú úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo (rozsudok Najvyššieho súdu SR

vo veci 5MCdo 20/2009), keďže použitie nevýhodnejšieho podnikateľského práva na spotrebiteľský právny vzťah, a to aj pokiaľ ide o otázku premlčania, predstavuje zhoršenie postavenia spotrebiteľa. Na základe uvedeného treba postup súdu prvého stupňa, ktorý v prípade posudzovania vznesenej námietky premlčania postupoval podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, považovať za správny a zákonný.

Pokiaľ niektoré odvolacie súdy rozhodujú iným spôsobom, takýmto rozhodovaním iných odvolacích súdov v preskúmvanej veci Krajský súd v Trenčíne viazaný nie je.

Odvolací súd preskúmaním veci nezistil opodstatnenosť uplatnených dôvodov na odvolanie, keď súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a vec následne správne právne posúdil. Preto bol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdený.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko títo si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnili a z obsahu spisu im trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.